

У випускному класі школи, коли мої однолітки ламали голову над тим, куди ж вступати, я з певністю визначилася в думці, що хочу пов'язати своє майбутнє саме з рукоділлям... І от — факультет української філології Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини!

Особливо мені подобалися дисципліни українознавчого спрямування... Адже рукоділля — це не лише робота руками, це завжди творчий пошук і глибоке знання того, що саме ти намагаєшся передати чи відтворити у своїй праці. Справою мого життя стало повернення до життєвих джерел народного мистецтва, усвідомлення свого родоводу, духовних традицій, відродження культури українського народу, збереження та оновлення його вишивальних традицій...

У нас були талановиті педагоги! Чого варті лише лекції та семінари професора Сивачук Наталії Петрівни — людини, яка повністю присвятила себе українознавчій справі! Саме від неї ми вперше дізналися про давні символи і коди українських народних рукотворів... З теплою згадую і таких викладачів, як Кузя Володимира Григоровича, Кагальняк Ганни Іванівни, Коберника Олександра Миколайовича та ін.

Варто, як на мене, окремо згадати спецкурс «Українська вишивка», викладачем якого була відома нині майстриня з народної вишивки Бебешко Лідія Миколаївна. Від неї я навчилася багатству народного вишивання рушника, сорочки. Побувала на багатьох виставках, зокрема на святі вишивальниць і ткалі в Музеї народного побуту та архітектури у Пирогові. Це був поштовх до подальшого освоєння різноманітних технік вишивки, вивчення символіки орнаментів, дослідження діяльності майстрів вишивки, збирання відповідної літератури.

Цікавими також були зустрічі з видатними постатями сьогодення — Василем Скуратівським, Юрієм Шиловим, Галиною Сагач, Миколою Дмитренком, Іваном Драчем тощо. Це була справді унікальна можливість збагатити власний світогляд думками великих, без перебільшення, людей, поспілкувавшись з ними «наживо»...

Закінчивши навчання, я залишилася працювати на факультеті української філології УДПУ імені Павла Тичини — одному з найбільших підрозділів університету. Факультет має свої давні і міцні

**За можливість
лишитися собою –
дякую Уманському
державному
педагогічному
університету імені
Павла Тичини!**

Спогади про юність завжди приносять задоволення... Хай би що в ній не було! Це був час мрій і звершень, бажань і прагнень, надій і сподівань на щось неймовірно прекрасне... Особливо, коли йдеться про студентські роки...

СЬОГОДЕННЯ: НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО

СЬОГОДЕННЯ: НАРОДНЕ МИСТЕЦТВО

традиції, наукові школи, був і залишається центром української духовності та культурного життя міста. Важливим духовно-матеріальним центром, що акумулює навколо себе науковий потенціал не лише професорсько-викладацького складу, але й студентства факультету, є науково-дослідна лабораторія «Проблеми підготовки вчителя-філолога до українознавчої роботи в школі» (керівник – завідувач кафедри української літератури, українознавства та методик їх навчання, кандидат педагогічних наук професор Сивачук Наталія Петрівна). Науково-дослідна лабораторія має завдання виявити перспективні напрями удосконалення навчально-пізнавальної, науково-дослідної діяльності, навчально-пошукових і педагогічних практик з метою формування національно свідомого учителя-патріота, культуромовної особистості на засадах регіонального українознавства.

Маю велику честь та відповідальність координувати один із її підрозділів – науково-методичний центр «Дослідження народної вишивки Східного Поділля». Мета діяльності Центру – становлення культуромовної творчої особистості майбутнього вчителя-філолога у процесі осмислення символічної мови полотняного літопису українців Східного Поділля під час навчально-пізнавальної, науково-дослідної діяльності, навчально-пошукових (фольклорної, етнографічної) практик.

Головне призначення своєї роботи вбачаю у поглибленні знань студентів про історію розвитку рушникарства,

здійсненні пошуково-експедиційної роботи, відтворенні старовинних рушників, удосконаленні технології виконання старовинних вишивальних швів, дослідженні етнолінгвістичного змісту українського рушника, вивченні досвіду роботи майстрів вишивки, організації виставкової діяльності, виготовленні обрядового дитячого вбрання для хрещення.

Я переконана в тому, що мистецтво вишивки буде передаватися з покоління в покоління, зберігаючи народні історичні корені. Принаймні тут, у стінах рідного університету, я намагатимусь докласти до цього максимум зусиль...

Дякую тобі, найкраща моя «альма-матер»! Дякую за те, що допомогла залишитись самою собою, не розгубивши давніх дитячих мрій! За найкращі роки в моєму житті – дякую!

Осіпенко Наталія

